

Sygn. akt: I C 98/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Ewa Oknińska,
Protokolant:	sekretarz sądowy Paula Łożyńska,

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2020 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. O. (1), M. O.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych M. O. (1) i M. O. (2) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.:

- kwotę 148.282,63 (sto czterdzieści osiem tysięcy dwieście osiemdziesiąt dwa 63/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 05 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 5.122,21 (pięć tysięcy sto dwadzieścia dwa 21/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 3.595,48 (trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt pięć 48/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 13.159,53 (trzynaście tysięcy sto pięćdziesiąt dziewięć 53/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem kosztów procesu.

sędzia Ewa Oknińska

Sygn. akt: I C 98/20

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia solidarnie na jego rzecz od pozwanych M. O. (2) i M. O. (1) następujących kwot:

- 148.282,63 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych, tj. od 5 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty tytułem należności głównej,

- 6.708,08 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału za okres od dnia 23 stycznia 2019 r. do 22 sierpnia 2019 r. według stopy procentowej w wysokości 7,98 % w skali roku,

- 3.595,48 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty tytułem odsetek umownych za opóźnienie naliczonych od kwoty przeterminowanego kapitału za okres od dnia 23 sierpnia 2019 r. do dnia 4 grudnia 2019 r. według stopy procentowej w wysokości 7,98 % w skali roku

oraz zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 17 listopada 2017 r. zawarł z pozwanymi umowę kredytu gotówkowego nr (...). W związku z niewywiązaniem się przez pozwanych z warunków umowy, powód w dniu 23 maja 2019 r. wypowiedział umowę. Pomimo wezwania do zapłaty pozwani świadczenia nie spełnili. Zadłużenie z dniem 30 czerwca 2019 r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w dniu 8 stycznia 2020 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie **pozwani M. O. (2) i M. O. (1)** złożyli sprzeciw, w którym wnieśli o zawieszenie postępowania, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazali, że zostali pokrzywdzeni przez przestępcze działania J. W. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), jak również reprezentującej (...) sp. z o.o. z siedzibą w T.. Proceder polegał na tym, że w kilku bankach, tego samego dnia udzielano tym samym osobom kredytów gotówkowych na kwoty, które łącznie przekraczały ich zdolność kredytową. J. W. wprowadziła wspomniane osoby w błąd co do zdolności kredytowej, liczby zaciąganych zobowiązań, jak również co do możliwości osiągnięcia gwarantowanego zysku po przejęciu przez nią środków. Pośrednik zapewniał bowiem kredytobiorców, że przekazywane środki zostaną zainwestowane deklarując udziały w dużym projekcie. Wobec J. W. Prokuratura Okręgowa w Suwałkach prowadzi postępowanie pod sygnaturą PO I Ds. (...).

Niezależnie od powyższego, pozwani zakwestionowali roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości. W ocenie pozwanych powodowy Bank nie udowodnił wysokości zgłoszonego w pozwie roszczenia. Dołączony do akt wyciąg z ksiąg bankowych w świetle orzecznictwa nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego w stosunkach umownych z konsumentem i nie korzysta z domniemania prawdziwości jego treści. Zawarta przez pozwanych umowa o kredyt zawiera klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c. Umowa bowiem została zawarta z konsumentami, jej postanowienia nie zostały indywidualnie uzgodnione, zachodzi sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie zasad współżycia społecznego (ewidentnie wskazuje na to wysokość prowizji). Powody Bank w sposób oczywisty zlekceważył obowiązek zweryfikowania zdolności kredytowej kredytobiorcy jako pozytywnej przesłanki do zaciągnięcia zobowiązania kredytowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani M. O. (2) i M. O. (1) nawiązali współpracę z pośrednikiem finansowym J. W. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w E.. W ramach tej współpracy pozwanym zaproponowano udział w „projekcie inwestycyjnym” realizowanym przez firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. specjalizującą się w obrocie nieruchomościami

i inwestowaniem na Gieldzie Papierów Wartościowych. Pozwani zobowiązali się do zachowania poufności co do inwestycji w spółkę (...).

W celu pozyskania środków finansowych, pozwani zostali skierowani do konkretnych oddziałów bankowych by zaciągnąć zobowiązania kredytowe. Działania te koordynowała J. W. wraz z osobami przedstawionymi jako osoby z nią współpracujące.

(dowód: zobowiązanie do zachowania poufności – k. 106, 107, przesłuchanie strony pozwanej – k. 122v-123v)

W dniu 17 listopada 2017 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z M. O. (2) i M. O. (1) umowę kredytu gotówkowego nr (...), na mocy której udzielił kredytu w kwocie 166.485 zł na okres 96 miesięcy. Kredyt przeznaczony był na dowolny cel konsumpcyjny. Kredyt został uruchomiony tego samego dnia. Pozwani pobrali z pozwanego banku środki w gotówce.

Kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 7,99 % w skali roku.

Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorców wynosiła 226.208,30 zł, na którą to składały się całkowita kwota kredytu – 150.000 zł i suma prowizji za udzielenie kredytu oraz odsetek naliczonych za cały okres obowiązywania umowy – 76.208,30 zł, w tym prowizja w kwocie 16.485 zł.

Pozwani zobowiązali się do spłaty równych rat kredytu, z wyłączeniem pierwszej i ostatniej raty, w okresach miesięcznych do 20 dnia każdego miesiąca, zgodnie z harmonogramem spłat.

Zgodnie z pkt 10 umowy, w przypadku braku spłaty w terminie kredytu, jego części opłat i prowizji, niespłacona kwota stanie się należnością przeterminowaną od której Bank nalicza odsetki dla należności przeterminowanych. Oprocentowanie należności przeterminowanych jest zmienne i na dzień zawarcia umowy wynosiło 7,99 % w skali roku. W przypadku braku spłaty wyżej opisanej przeterminowanej należności pomimo wezwania, Bank miał prawo wypowiedzieć umowę, w przypadku niespłacenia pełnych rat kredytu za 2 okresy płatności, pomimo uprzedniego wezwania przez bank do ich zapłaty w terminie nie krótszym niż 14 dni, podania przez kredytobiorców nieprawdziwych informacji lub przedstawieniu sfałszowanych/nieprawdziwych dokumentów będących podstawą udzielenia kredytu. Okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni (pkt. 15 umowy).

(dowód: umowa k. 12-22, informacje o kredycie – k. 30-31, harmonogram spłat – k. 34-36, przesłuchanie pozwanych – k. 122v-123v, potwierdzenie odbioru gotówki – k. 116)

Pozwani w tym samym czasie, gdy starali się o uzyskanie kredytu w powodowym Banku, podejmowali czynności mające na celu uzyskanie środków pieniężnych także w innych bankach. Ostatecznie pozwani podpisali 7 umów na łączną kwotę ponad 1.800.000 zł

Otrzymane środki pieniężne z tytułu zaciągniętych kredytów pozwani przekazali J. W., która miała zainwestować środki, zaś spłaty rat kredytu miała dokonywać spółka (...). Pozwani mieli z tego tytułu otrzymać prowizję wypłacaną kwartalnie. Pozwani podpisali deklarację wekslową do weksła in blanco i „umowę ekspert” nr (...).

(dowód: przesłuchanie pozwanych – k. 122v-123v, potwierdzenie odbioru gotówki – k. 116)

Wskutek braku dokonywania regularnych płatności powstało zadłużenie, do spłaty którego w dniu 26 marca 2019 r. powodowy Bank wezwał pozwanego w terminie 14 dni roboczych od otrzymania wezwania. Jednocześnie w piśmie tym wskazał o możliwości dokonania zmiany warunków spłaty i restrukturyzacji zobowiązania.

Następnie pismem z dnia 24 kwietnia 2019 r. powód skierował ostateczne wezwanie do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy w kwocie 7.082,54 zł w nieprzekraczającym terminie 14 dni.

Wobec niewywiązania się z terminowej spłaty powodowy Bank pismem z dnia 23 maja 2019 r. (doręczonym pozwanym w dniu 30 maja 2019 r.) wypowiedział umowę, wskazując jednocześnie całkowitą kwotę zobowiązania pozostałego do spłaty na dzień sporządzenia wypowiedzenia w wysokości 152.226,38 zł, na które składały się:

a) kapitał: 148.282,63 zł,

b) odsetki: 3.943,75 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 32, wypowiedzenie umowy – k. 27, 28, wydruk śledzenie przesyłek – k. 53-60, ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 33, elektroniczne zestawienie operacji – k. 37-50, przesłuchanie pozwanych – k. 122v-123v, potwierdzenie odbioru gotówki – k. 116, elektroniczne zestawienie operacji k. 37-50)

Powód, w dniu 22 października 2019 r. ponownie wezwał pozwanych do spłaty zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy kredytu gotówkowego w kwocie 157.192,18 zł (stan zadłużenia na dzień 22.10.2019 r.). Wskazał, że spłaty należy dokonać w nieprzekraczalnym terminie do 31 października 2019 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 51-52, 61-62, potwierdzenie odbioru – k. 23, 29)

W dniu 4 grudnia 2019 r. powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, w którym wskazał, że pozwani posiadają wobec powoda zadłużenie w wysokości 158.586,19 zł na które składa się:

a) należność główna – 148.282,63 zł,

b) odsetki umowne naliczone od kapitału za okres od dnia 23 stycznia 2019 r. do 22 sierpnia 2019 r. według stopy procentowej w wysokości 7,98 % w skali roku - 6.708,08 zł,

c) odsetki umowne karne naliczone od kwoty przeterminowanego kapitału za okres od dnia 23 sierpnia 2019 r. do dnia 4 grudnia 2019 r. według stopy procentowej w wysokości 7,98 % w skali roku - 3.595,48 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 11)

Prokuratura Rejonowa w Elku wszczęła postępowania o sygn. Pr 2 Ds. (...) dotyczące oszustwa na szkodę wielu osób w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości ustalonych w sprawie pokrzywdzonych poprzez wprowadzenie w błąd co do faktycznej zdolności kredytowej kredytobiorców oraz ilości zaciąganych przez nich zobowiązań w innych bankach a także faktycznej możliwości osiągnięcia deklarowanego zysku oraz możliwości spłaty zaciągniętych zobowiązań finansowych a także przejęcia i używania środków pieniężnych pochodzących z przestępstwa. Postępowanie to przejęła do prowadzenia Prokuratura Okręgowa w Suwałkach pod sygn. PO I Ds. (...). Pozwani M. O. (2) i M. O. (1) są w powyższym postępowaniu karnym pokrzywdzonymi.

(dowód: pismo Prokuratury Okręgowej w Suwałkach z dn. 29 kwietnia 2019 r. – k. 80, 81, pismo Prokuratury Okręgowej w Suwałkach z dnia 17 lutego 2020 r. k. 87, pismo Prokuratury Okręgowej w Suwałkach z dn. 9 lipca 2020 r. – k. 130)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wywiedzione przez powoda zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty oraz zeznania pozwanych. Wiarygodność powyższych dowodów nie została skutecznie podważona przez strony.

Odnosząc się do zasadności roszczenia, wskazać należy, że powoda i pozwanych łączyła umowa kredytu gotówkowego. W ocenie Sądu zostało wykazane, że bank w dniu 17 listopada 2017 r. uruchomił kredyt i wypłacił pozwanym środki w

kwocie 150.000 zł. Powyższe wynika z dołączonej umowy kredytu oraz elektronicznego zestawienia operacji. Zresztą pozwani na rozprawie w dniu 1 lipca 2020 r. przyznali, że bank wypłacił im środki z tytułu powyższej umowy.

Odpowiedzialność pozwanych względem powoda wynika z art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. Zgodnie z powołanym przepisem przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenie konsumentowi. Ponadto zgodnie z treścią art. 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Z treści łączącej strony umowy wynika, że Bank mógł wypowiedzieć umowę w przypadku niedotrzymania przez pozwanych warunków udzielenia kredytu. Z dowodów w postaci wezwania do zapłaty, wypowiedzenia umowy kredytu, wyciągu z ksiąg bankowych, oraz przesłuchania pozwanych wynika, że pozwani zaprzestali spłacać kredyt. Ponadto powód złożył zestawienie operacji na rachunku bankowych kredytu, co do którego pozwani nie złożyli żadnych konkretnych zarzutów.

Zatem istniały podstawy do wypowiedzenia umowy przez bank, gdyż kredytobiorcy zaprzestali spłacania rat kredytu. W piśmie stanowiącym wypowiedzenie umowy podano podstawę wypowiedzenia wyraźnie wskazując, że podstawę takiego oświadczenia woli jest naruszenie przez pozwanych warunków przedmiotowej umowy pożyczki poprzez niedotrzymanie terminów zapłaty. Mając zatem na uwadze treść łączącej strony umowy i fakt zaprzestania przez pozwanych spłaty kredytu należało uznać, że po stronie powodowej powstało uprawnienie do wypowiedzenia umowy.

W przedmiotowej sprawie pozwani ogólnikowo wskazywali na sprzeczność umowy z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta, jednocześnie pozwani podnieśli, że czynność prawna w zakresie prowizji banku jest nieważna. Kryterium oceny decydującym o uznaniu klauzuli za niedozwoloną jest ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszające jego interesy. Uznanie konkretnej klauzuli umownej za niedozwolone postanowienie umowne wymaga więc stwierdzenia łącznego wystąpienia obu przesłanek: sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta. Pozwani zaś poza ogólnikowymi stwierdzeniami, nie sprecyzowali w sposób konkretny powyższego zarzutu i nie poparli go żadnymi dowodami.

Odnosząc się do świadczenia prowizji, wskazać należy, że koszty te były kredytowane przez bank i doliczone do kwoty kapitału kredytu. W konsekwencji postanowienia umowy w przedmiocie ustalenia wysokości prowizji banku należy uznać za dotyczące świadczenia głównego a przez to za wyłączone spod kontroli dokonywanej na podstawie art. 385¹ k.c., pod kątem jego abuzywności. Świadczenie to zawiera więc w sobie świadczenia typowe dla tego rodzaju stosunku prawnego, bez których z pewnością umowa taka nie zostałaby przez powoda zawarta. Wskazać należy, że wysokość prowizji została sformułowana w umowie w sposób jednoznaczny. Prowizja ma charakter wynagrodzenia za dokonanie konkretnej czynności bankowej, czyli przygotowanie i zawarcie samej umowy. Takie rozumowanie jest oczywiście całkowicie uzasadnione i odpowiada funkcji jaką przyświeca art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim, a dotyczącym pozaodsetkowych kosztów. Przepisy ustawy Prawo bankowe ani ustawa o kredycie konsumenckim nie wskazują, w jakiej wysokości winna być ustalona prowizja za przygotowanie umowy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał, że za wszelkie czynności związane z udzieleniem i obsługą pożyczki, a więc przygotowaniem standardowej umowy ze zmiennymi w postaci danych personalnych, wysokości kredytu, oprocentowania, okresu kredytowania. W ocenie Sądu kwota prowizji określona na 16.485 zł nie jest kwotą wygórowaną. Dlatego w ocenie Sądu, powodowy Bank mógł naliczyć prowizję w ww. wysokości. Dlatego, na gruncie niniejszej sprawy należało stwierdzić, że wartość prowizji w ustalonym przez powodowy Bank zakresie nie zmierzała do obejścia prawa.

Odnosząc się do zarzutu pozwanych dotyczącego zlekceważenia przez bank weryfikacji ich zdolności kredytowej, wskazać należy, że jest on bezzasadny. Przepis art. 70 ustawy z 1997 r. Prawo bankowe zobowiązuje bank do weryfikowania zdolności kredytowej. Obowiązek ten ma charakter publicznoprawny, nie ma wywołuje żadnych

konsekwencji w aspekcie prywatnoprawnym. Oznacza to, że udzielenie pożyczki osobie nie mającej zdolności kredytowej nie ma wpływu na ważność umowy. Ponadto tego dnia pozwani zawarli umowy z innymi bankami, aby uzyskać środki pieniężne, licząc na osiągnięcie zysku.

Sąd oddalił wniosek pozwanych o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się postępowanie karne przed Prokuraturą Okręgową w Suwałkach. Wynik postępowania karnego nie ma bowiem wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Pozwani wskazywali, że J. W. wprowadziła ich w błąd co do zdolności kredytowej i liczby zaciąganych zobowiązań oraz co do możliwości osiągnięcia gwarantowanego zysku po przejęciu przez nią środków uzyskanych z pożyczek. Jak wynika z dokumentów i zeznań pozwanych, J. W. nie była stroną umowy kredytu. Zatem bank nie ponosi odpowiedzialności za działania osoby trzeciej. Pozwani zaś w pełni świadomie i dobrowolnie zawarli z bankiem umowę kredytu licząc na prowizję. Nie sposób przyjąć, że pozwani pozostawali w błędzie co do czynności prawnej w postaci zawarcia umowy kredytu. Istotne jest również to, że pozwani na żadnym etapie nie złożyli oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli w terminie przewidzianym w art. 88 k.c. Ponadto pozwani nie wykazali, by w dacie zawarcia umowy pożyczki byli w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, czy też by zachodziła inna wada oświadczenia woli. Pozwani zaś zawierając umowę winni być świadomi ryzyka jakie podejmują i jakie są tego konsekwencje, tj., że obowiązek spłaty zaciągniętych zobowiązań względem banku obciąża kredytobiorcę.

Odnosząc się do podnoszonych przez pozwanych okoliczności, jakoby w proceder oszustwa zamieszani byli pracownicy banku, którzy udzielili pozwanym pożyczki, to wskazać należy, że nie znajduje ona potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Na powyższą okoliczność pozwani nie przedstawili jednakże jakiegokolwiek dowodu. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, by podejrzewać pracowników powoda, o działanie na ich szkodę w sytuacji, gdy nie ma na tę okoliczność dowodów. Nadto wskazać należy, że to pozwani wystąpili z wnioskiem o kredyt do banku.

Z powyższych względów w ocenie Sądu Okręgowego ustalenia poczynione w postępowaniu karnym w sprawie prowadzonej przeciwko J. W., która nie była pracownikiem banku, nie mają wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, a w świetle braku dowodów na przedstawienie zarzutu współsprawstwa pracownikom powoda brak było podstaw do zawieszenia niniejszego postępowania.

W związku z wejściem w użycie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustawach (Dz.U.2018.1104 z dnia 8 czerwca 2018 r.), Sąd zobowiązany jest z urzędu badać kwestie przedawnienia w sporze przeciwko konsumentowi. Niewątpliwie pozwanych należy uważać za konsumenta. Zgodnie bowiem z treścią art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W przedmiotowej sprawie umowa została zawarta w 2017 r. Oznacza to, że w niniejszej sprawie nie doszło do przedawnienia roszczenia, nie mógł bowiem upłynąć okres 3 letni od dnia wymagalności roszczenia.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe, zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda:

- kwotę 148.282,63 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty tytułem niespłaconego kapitału,
- kwotę 5.122,21 zł (tytułem odsetek umownych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty,
- kwotę 3.595,48 zł tytułem odsetek karnych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku).

Sąd w punkcie II wyroku oddalił częściowo powództwo w zakresie żądania przez powoda zapłaty na jego rzecz kwoty 1.585,87 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału za okres od dnia 30 czerwca 2019 r. do 22 sierpnia 2019 r. W wyniku wypowiedzenia umowy kredytu roszczenie powoda stało się wymagalne z dniem 30 czerwca 2019 r., w związku z czym powód mógł naliczać odsetki kapitałowe tylko do dnia 29 czerwca 2019 r., nie zaś, jak tego żądał do 22 sierpnia 2019 r. Biorąc pod uwagę kwotę zobowiązania oraz stopę procentową, która zgodnie z umową wynosiła 7,98% w skali roku, kwota należnych powodowi odsetek umownych winna wynosić 5.122,21 zł (vide: wyliczenie kalkulator odsetek umownych) i taką też kwotę Sąd, zasądził na rzecz powodowego Banku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 k.c. który stanowi, że opóźnienie ze strony dłużnika kreuje po stronie wierzyciela uprawnienie do żądania odsetek za opóźnienie, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 148.282,63 zł od dnia 5 grudnia 2019 r., tj., dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych. Ponadto zasądzono ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 5.122,21 zł i kwoty 3.595,48 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty.

W punkcie III wyroku orzeczono o kosztach procesu, na podstawie art. 100 k.p.c., mając na względzie wynik procesu. Powód utrzymał się z żądaniem zapłaty w 99%, a pozwany odpowiednio w 1%.

Powód poniósł następujące koszty procesu: 7.930 zł tytułem opłaty od pozwu, 5.417 zł wynagrodzenie pełnomocnika, łącznie 13.347 zł. Powód utrzymał się z żądaniem w zakresie 99 % i należne koszty wynoszą 13.213,53# zł

Pozwani zaś ponieśli koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 5.400 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Pozwani wygrali proces w 1% i ich należne koszty wynoszą 54 zł.

Poniesione przez powoda koszty przewyższają obciążający go udział, zatem zasądzeniu na jego rzecz podlegała różnica tj. kwota 13.159,53 zł (13.213,53 zł – 54 zł).

sędzia Ewa Oknińska